

Habituele lezingen in drie tempora.

Deze lezing gaat over het ontstaan van habituele interpretaties. Er is sprake van een habituele lezing indien een zin geen specifieke situatie beschrijft, maar uitdrukt dat een individu een bepaalde gewoonte geeft. Deze gewoonte kan aan een individu worden toegeschreven op grond van een generalisatie over situaties. Kemerend aan habituele zinnen is dat taalgebruikers deze zinnen ook voor waar houden indien er uitzonderingen bestaan op de generalisatie.

Het tempus in de zin heeft gevolgen voor de totstandkoming van habituele lezingen. In het Engels is in de simple present een habituele lezing bijvoorbeeld in de meeste contexten verplicht, terwijl in de present perfect habituele lezingen uitgesloten zijn. Het presens en het perfectum in het Nederlands laten echter zowel habituele als episodische (lees : niet-habituele) interpretaties toe. In mijn lezing zet ik uiteen welke verschillen er zijn tussen het Engels en het Nederlands wat de lezingen van het presens, het imperfectum en het perfectum betreft.

Mijn voornaamste bedoeling is om verklaringen te presenteren voor mijn observaties. Daartoe maak ik gebruik van de theorie van Giorgi & Pianesi (1997). In deze analyse wordt een verband gelegd tussen de syntactische representatie van de tempora en de semantische interpretatie van de zinnen. Deze theorie levert problemen op voor de interpretaties van het simple present in het Engels en het perfectum in het Nederlands. Ik zal laten zien dat we met enkele ingrepen in de theorie wel in staat zijn om de interpretaties van de tempora te voorspellen op grond van de syntactische representaties.

Referentie :

Giorgi, Alessandra & Fabio Pianesi. 1997. *Tense and Aspect. From Semantics to Morphosyntax*. New York/Oxford : Oxford University Press.